

CHƯƠNG 23

Lãnh Như Băng đứng bên ngoài cửa khoang thuyền quan sát chiếc thuyền lớn. Hai bên mạn thuyền mỗi bên đều có sáu hắc y đại hán đang cật lực khua chèo, khiến cho con thuyền dù đang ngược dòng vẫn cứ tiến băng băng.

Chỉ nghe một giọng nói trầm hùng vang lên:

—Thì ra là hai vị tiểu cô nương, không biết hai vị chèo thuyền đi đâu vậy?

Tố Mai liền nhanh miệng đáp:

—Chúng tôi giữa đường gặp phải mưa to gió lớn, thuyền phu đều rơi xuống nước hết cả rồi, bánh lái và mái chèo cũng bị gãy hết, không thể nào khống chế được, đành để cho thuyền tự trôi đi theo dòng nước thôi.

Người kia liền lên tiếng nói:

—Mười dặm ngoài kia là bãi đá ngầm, nơi đó lòng sông nhỏ hẹp, khắp nơi đều là đá ngầm, con thuyền này không lái, không chèo nếu như không đụng phải đá ngầm mới là lạ đấy.

Tố Mai liền hỏi:

—Thuyền phu rơi xuống nước mất rồi. Trên thuyền chỉ còn mấy người con gái không biết thủy tính, mong rằng đại thúc đại nhân đại lượng, dẫn chúng tôi đi theo có được không?

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Con tiểu a đầu này thật thông minh lanh lợi, lời nói ngọt như đường mật.”

Người trên thuyền lớn liền hỏi lại:

—Các người muốn đi đâu?

Tố Mai suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng đáp:

—Chúng tôi cũng không dám làm phiền đại thúc nhiều, chỉ cần đưa chúng tôi đến một nơi nào có thể dừng thuyền lại được là tốt lắm rồi.

Người kia liền nói:

—Đưa các người đi theo cũng chẳng quan hệ gì, có điều trên thuyền các người còn có mấy người nữa, ta phải xem xét cho kỹ rồi mới quyết định được.

Lãnh Như Băng vốn đang đứng trước cửa khoang thuyền, nghe người kia nói vậy liền lập tức lùi bước vào trong.

Tố Mai nghe vậy cũng lên tiếng ngăn cản:

—Trên thuyền chúng tôi đều là nữ quyến, tốt nhất đại thúc không nên vào xem.

Người kia liền lắc đầu nói:

—Không được. Ta không kiểm tra rõ ràng thì không được.

Lãnh Như Băng liền nghĩ thầm: “Những người này nếu không phải là nhân vật võ lâm thì sự việc không đến nỗi rắc rối, nhưng nếu là người trong võ lâm, nhìn thấy Công Tôn Ngọc Sương và Vương Thông Huệ, khó tránh khỏi sẽ có kế xuất thủ giải huyết cho họ. Chỉ cần một trong ba người con gái này được giải huyết, e rằng thiên hạ sẽ đại loạn.”

Chàng đang trầm tính toán mà chưa tìm ra giải pháp hiệu quả thì bên tai chợt nghe tiếng bước chân trầm trọng. Cả kinh, chàng vội đưa tay đóng cửa khoang thuyền lại.

Bên ngoài, tiếng của Tố Mai đã cất lên ngăn cản:

—Đại thúc, bên trong thuyền là nữ khách, quả thật là không tiện.

Lời còn chưa dứt thì đã nghe một tiếng «bình» vang lên, cửa thuyền bật mở.

Lãnh Như Băng nghĩ thầm: “Quả nhiên là nhân vật võ lâm.”

Nghĩ đoạn, liền phát hữu thủ phát ra một đạo ám kinh. Cửa thuyền vừa mở, lập tức đóng sập lại.

Người kia đã bước một chân vào khoang thuyền, thấy cánh cửa đột nhiên đóng lại, đành lùi lại một bước.

Nhưng khi cánh cửa chưa kịp đóng hết, thì một đợt kinh lực khác đã công tới, cánh cửa gỗ sắp đóng vào đến nơi lại từ từ mở ra.

Lãnh Như Băng nhất thời không nghĩ ra biện pháp nào, đành đẩy mạnh hữu thủ ra lần nữa. Lần này chàng dụng lực quá mạnh, đồng thời người kia cũng đẩy ra một chưởng từ bên ngoài vào. Cánh cửa khoang thuyền tuy được làm bằng gỗ tốt, nhưng đâu thể chịu đựng được nội lực của cùng lúc hai cao thủ.

Chỉ nghe «Bình!» một tiếng, cánh cửa đã vỡ ra làm đôi.

Cùng lúc, người kia đã lách mình bước vào trong khoang thuyền.

Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một người thân hình cao lớn, diện mạo khắc khổ, đang đứng trước mặt mình.

Người kia đưa mắt quan sát khoang thuyền một lượt rồi nhìn Lãnh Như Băng, cất giọng lạnh lùng hỏi:

—Các hạ là người như thế nào với ba vị cô nương đây?

Lãnh Như Băng ngắt người giây lát rồi đáp nhanh:

—Võ sư hộ viện.

Tố Mai liền tiếp lời:

—Vị này là võ sư trong phủ nhà chúng tôi, hộ tống ba vị tiểu thư...

Người kia cười lạnh một tiếng rồi ngắt lời nói:

—Xú nha đầu người coi lão phu là nhân vật thế nào, cả ba vị cô nương này đều mang vũ khí bên mình, khẳng định là người biết võ công.

Hương Cúc thấy vậy thì tức giận nói:

—Người tin hay không thì tùy, tại sao lại mở miệng mắng người?

Người kia chỉ liền cười hắc hắc nói:

—Hai con tiểu nha đầu các ngươi dám diễn kịch trước mặt lão phu, đúng là không biết tự lượng.

Đột nhiên, lão vung trảo về phía sau, thế nhanh như điện, định một trảo tóm lấy Tố Mai.

Tố Mai liền nhảy lùi một bước tránh thế công của lão, đồng thời lên tiếng nói:

—Quân tử động khẩu, tiểu nhân động thủ. Có chuyện gì thì từ từ nói đã.

Hương Cúc thấy lão tấn công Tố Mai liền nhảy lên trước một bước nói:

—Tỷ tỷ, cần gì nói đạo lý với hạng người này? Để muội giáo huấn hẳn một phen rồi hãy nói sau.

Lời vừa dứt, đã vung chưởng tấn công người lạ mặt.

Người kia nổi giận gầm lên một tiếng, vung quyền đánh trả. Quyền thế của gã vô cùng oai mãnh, mỗi quyền đánh ra đều mang theo kinh phong rợn người.

Hương Cúc thấy đối phương ra đòn hung mãnh như vậy thì không dám ngạnh tiếp, vội tung mình né tránh.

Bên ngoài thuyền lại vang lên tiếng người bước chân, thì ra đã có thêm hai đại hán xách đơn đao nhảy lên thuyền.

Người kia liền quay đầu lại ra lệnh:

—Đối phó hai con tiểu nha đầu này, bắt được thì bắt, nếu không bắt được thì giết đi cho ta.

Hai kinh trang đại hán cùng đáp lớn:

—Tuân lệnh.

Lời vừa dứt đã chia nhau vung đao tấn công Tố Mai, Hương Cúc.

Còn người kia lại tiếp tục bước vào trong khoang thuyền.

Lãnh Như Băng tay nắm chặt Sâm Thương Kiếm, đứng chặn trước mặt lão ta nói:

—Các vị cô nương trong thuyền đang mang trọng bệnh, tốt nhất các hạ không nên tiến thêm nữa.

Người kia liền nói:

—Nếu như lão phu nhất quyết muốn vào thì sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu như các hạ nhất định muốn vào thì phải thắng được thanh kiếm trong tay mỗ đã.

Người kia đưa mắt nhìn Lãnh Như Băng một lượt rồi sải bước tiến tới.

Lãnh Như Băng liền khẽ vung tay, đoản kiếm trong tay tạo thành một đạo hàn quang, đâm thẳng đến trước ngực người lạ mặt.

Người kia không hề né tránh, hữu thủ vung ra, chộp thẳng vào uyển mạch của Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng vẫn giữ nguyên thế công, tả thủ đẩy mạnh ra một chưởng.

Người kia cười lạnh một tiếng, tả thủ cũng đẩy ra một chưởng nghênh tiếp chưởng thế của Lãnh Như Băng.

Hai chưởng chạm nhau, chỉ nghe «bình» một tiếng, cả Lãnh Như Băng và người lạ mặt cùng lùi lại một bước.

Chỉ nghe hần cười ha hả nói:

—Các hạ tuổi còn trẻ mà đã có được nội lực thế này, quả thật là hiếm có.

Nói đoạn, song chưởng liền hoàn đánh ra như vũ bão.

Lãnh Như Băng thấy hần không chịu rút binh khí, chàng đành thu lại đoản kiếm, dùng song chưởng nghênh địch.

Hai người cùng tấn công như vũ bão, trong nháy mắt đã giao thủ hơn hai chục chiêu.

Người lạ mặt không thể tiến thêm vào trong khoang thuyền được một bước, Lãnh Như Băng cũng không thể nào đẩy lùi gã được một bước.

Bên ngoài thuyền vang lên tiếng binh khí chạm nhau, ác đấu vô cùng kịch liệt, hiển nhiên cũng chưa phân được thắng phụ.

Lãnh Như Băng vừa đánh vừa thâm nghĩ: “Người này võ công đã cao cường như vậy, không hiểu trên thuyền còn có bao nhiêu cao thủ nữa. Tình hình hôm nay có lẽ khó mà có một kết cục tốt. Giờ chỉ còn cách hạ độc thủ vậy, cứ đã thương được người này rồi tính sau.”

Nghĩ đoạn, chàng liền vung tả thủ đánh ra một chiêu, công đến trước ngực người lạ mặt kia.

Chỉ thấy hấn ta khẽ lắc mình một cái, chưởng thế của chàng đã đánh vào khoảng không.

Lãnh Như Băng cố ý như bị mất đà, cả thân hình cứ lao về phía trước.

Người kia quả nhiên mắc lừa, chỉ nghe hấn cười lạnh một tiếng, phản thủ chộp lấy uyển mạch của Lãnh Như Băng.

Lúc này chàng đột nhiên thúc mạnh cùi chỏ, đánh vào tiểu phúc của đối phương.

Người lạ mặt nhất thời không đề phòng, bị trúng một chiêu của Lãnh Như Băng, lảo đảo lùi lại ba bước.

Lãnh Như Băng một chiêu đắc thủ, liền thừa thắng xông lên, vung tay điểm vào huyệt đạo của hấn.

Người lạ mặt khẽ rung lên hai cái rồi đổ vật vào vách thuyền.

Bên ngoài chợt vang lên tiếng kêu của Hương Cúc:

—Lãnh tướng công, địch nhân tràn lên thuyền rồi, mau giải huyệt cho cô nương.

Lãnh Như Băng bước ra bên ngoài, nhìn thấy Tố Mai với Hương Cúc song kiếm liên thủ, đang ác đấu với năm sáu đại hán hắc y, chục xông vào khoang thuyền.

Chỉ thấy bóng người nhấp nhóang, bốn cấm y đại hán đã từ thuyền lớn nhảy sang thuyền của bọn chàng.

Lãnh Như Băng lập tức chú ý đến bốn người này. Thấy người nào người nấy đều đeo trên lưng một tấm khiên đồng, tay nắm trường kiếm dài hơn ba thước. Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy những thanh trường kiếm họ mang đều ánh lên một màu xanh lấp lánh, hiển nhiên đã được tắm qua độc dược.

Thấy vậy, chàng không khỏi cả kinh, vội thầm tính toán: “Trong võ lâm, rất ít người mặc loại y phục lòe loẹt hoa lệ thế này. Xem ra những người này có lẽ là thủ hạ của một người rất có thế lực trong võ lâm.”

Trong lúc chàng suy nghĩ thì bốn cầm y đại hán đã nhất tề hô lớn, tháo chiếc khiên trên lưng ra chắn trước mặt, rồi đồng loạt xông tới.

Lãnh Như Băng tay nắm chắc Sâm Thương Kiếm, thủ thế chờ địch, đồng thời lùi dần dần vào trong khoang thuyền.

Thì ra, chàng đã phát giác được thế địch rất mạnh, chỉ dựa vào chàng và Tố Mai, Hương Cúc chỉ sợ không thể cản nổi. Giờ chỉ còn cách chọn một trong ba người để giải huyết.

Bốn gã cầm y đại hán hành sự thần tốc, Lãnh Như Băng vừa lùi vào khoang thuyền, cả bốn đã lần lượt đến trước cửa khoang.

Một tên trong bọn liền dùng ngay một chiêu «Trực đảo hoàng long», nhanh như chớp đâm vào ngực Lãnh Như Băng.

Lãnh Như Băng còn chưa nghĩ ra được sẽ giải huyết cho ai trong ba người, thì địch nhân đã công tới, thế như vũ bão, chỉ đành huy kiếm nghênh tiếp.

Chỉ nghe «keng» một tiếng, trường kiếm trong tay cầm y đại hán đã bị đoản kiếm trong tay chàng chặn đứng.

Nhưng đại hán kia vô cùng dũng mãnh, trường kiếm bị chặn đứng thì khiên đồng trong tay đã đưa lên hộ thân, lao đến như vũ bão.

Lãnh Như Băng liền nâng kiếm lên, đâm tới một chiêu nhanh như điện.

Cầm y đại hán liền đưa khiên đồng lên chặn lại, chỉ nghe «keng» một tiếng, đoản kiếm trong tay Lãnh Như Băng đã bị chặn lại, đồng thời gã tung thêm một cước, đá mạnh vào hạ bàn của chàng.

Chỉ thấy kiếm quang lấp lánh, cầm y đại hán thứ hai đã vung đao chém mạnh vào uỷển mạch của Lãnh Như Băng.

Bốn tên cầm y đại hán này xem ra đã được huấn luyện rất kỹ càng, tên nào cũng dũng mãnh thiện chiến, hỗ trợ lẫn nhau, phối hợp vô cùng nhịp nhàng.

Lãnh Như Băng thấy tình hình bất diệu, vội vàng thoái lui hai bộ, tránh khỏi một cước, một đao của hai tên cầm y đại hán.

Chỉ thấy tên đại hán thứ hai đã bước thêm một bước, đứng song song với tên thứ nhất, hai thanh trường kiếm phân thành hai đường cùng lúc tấn công vào hai bên của chàng.

Lũ cầm y đại hán này trong tay có khiên đồng hộ thể, che trở những chỗ yếu hại, hơn nữa vũ khí trong tay Lãnh Như Băng lại ngắn ngắn, vô cùng thiệt thòi. Ngoài ra, khoang thuyền chật hẹp, không thể nhảy nhót tránh né, tình thế đối với Lãnh Như Băng mỗi lúc một thêm bất lợi.

Hai tên đại hán liên tục giáp công, dùng khiên đồng chặn lấy đoản kiếm của chàng, hai thanh trường kiếm liên tiếp công vào chỗ hiểm khiến Lãnh Như Băng liên tục thoái lui.

Lúc này, Lãnh Như Băng đã nhận ra rằng bằng vào sức lực của bản thân, trong khoang thuyền chật hẹp như vậy, tuyệt đối không thể chế phục được bốn cầm y đại hán này.

Giờ đây, ngoại trừ giải huyết cho ba người bọn Công Tôn Ngọc Sương ra thì chàng đã không còn sự lựa chọn nào khác.

Trong ba người, chỉ có Vương Thông Huệ là nghe lời chàng nhất, Lãnh Như Băng vốn định giải huyết cho nàng trước, nào ngờ, dưới thế công liên tiếp như vũ bão của hai cầm y đại hán, Lãnh Như Băng bị ép dần đến chỗ Công Tôn Ngọc Sương đang nằm.

Lúc này, lại có thêm hai đại hán nữa nhảy vào khoang thuyền.

Lãnh Như Băng trong lòng lo lắng không yên, vội vung kiếm đánh ra liên tiếp mấy chiêu, đồng thời tả chưởng cũng liên hoàn đánh ra, bức lui hai tên cầm y đại hán mấy bước, rồi nhân cơ hội đó vỗ mạnh lên người Công Tôn Ngọc Sương giải huyết.

Công Tôn Ngọc Sương lập tức đứng vọt dậy.

Hai tên cầm y đại hán mới vào, vốn đang bước về phía Vương Thông Huệ, Vương Tích Hương, nhưng mới thấy Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên đứng vọt dậy, liền phân thành hai hướng lao về phía nàng.

Công Tôn Ngọc Sương liền cung tay phát ra hai chưởng ngăn thế công của hai cầm y đại hán lại, rồi cất tiếng hỏi:

—Lãnh Như Băng, chuyện này là thế nào?

Hai cấm y đại hán vì khinh địch nên trúng ngay mỗi tên một chưởng của Công Tôn Ngọc Sương, lão đảo lùi lại hai bộ. Một tên bị thương khá nặng, miệng thổ ra một búng máu tươi.

Lãnh Như Bằng nói:

—Lúc này tại hạ khó mà giải thích rõ ràng được. Cô nương hãy bức lui cường địch trước đã.

Công Tôn Ngọc Sương liền nhắc ngón tay lên, bắn ra một đạo «Thiên Tinh Chỉ Lực» vào một tên cấm y đại hán đang vung đao tấn công Lãnh Như Bằng.

Tên đại hán chỉ kịp kêu lên một tiếng hự rồi ngã vật xuống sàn thuyền.

Hai người đang giáp công Lãnh Như Bằng nay chỉ còn lại một, áp lực đương nhiên mất đi. Chàng lập tức triển khai phản công, tả chưởng hữu kiếm liên tiếp tấn công, tên cấm y đại hán bị chàng bức đến luống cuống chân tay, chỉ còn biết chống đỡ mà thôi.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng bước chân rầm rập, nháy mắt đã thấy bốn cấm y đại hán khác đứng trước cửa khoang thuyền.

Công Tôn Ngọc Sương cười lên khanh khách nói:

—Được lắm! Đến đây càng nhiều càng tốt.

Song thủ liền vung ra đánh hai tên đại hán đã bị thương khi nãy ngã nhào xuống đất. Ngay sau đó, thân người nàng khẽ lắc nhẹ một cái, lao vút ra ngoài khoang thuyền.

Bốn cấm y đại hán đang ngăn người thì Công Tôn Ngọc Sương đã đến trước mặt. Hữu thủ lại bắn ra một đạo «Thiên Tinh Chỉ Lực» đánh ngã tên đại hán đứng đầu tiên.

Ba người còn lại thấy vậy thì cả kinh, vội rút khiên đồng ra hộ thể, trường kiếm nhất tề vung ra, phân thành ba hướng tấn công Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên vung mạnh hữu thủ, chỉ nghe những tiếng «đình đình đang đang» đình tai nhức óc vang lên, ba thanh kiếm đã bị nàng chặn lại.

Lãnh Như Bằng đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy trong tay nàng đã có thêm một chiếc vòng lấp lánh ánh bạc.

Sau khi Công Tôn Ngọc Sương chặn lại ba thanh trường kiếm, tả thủ liền đánh ra một chưởng. Một luồng lực đạo như bài sơn đảo hải kích thẳng đến tên

cắm y đại hán đứng ở phía bắc. Tên này vội vã đưa khiên đồng lên đỡ lấy chưởng thế của Công Tôn Ngọc Sương. Nào ngờ chưởng lực quá mạnh, mặc dù có khiên đồng hộ thể nhưng vẫn liên tiếp thối lui ba bốn bước dài.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Người muốn thử nữa không?

Nói đoạn, nàng đã vung tay đánh ra thêm một chưởng nữa.

Đại hán dùng khiên đồng tiếp một chưởng của Công Tôn Ngọc Sương, tuy chưa bị nội thương, nhưng đã cảm thấy đan điền đau đớn khôn tả. Hơn nữa lại thấy chưởng lực công tới, gã vốn không dám tiếp chưởng này, nhưng trong thuyền khá chật hẹp, không thể tránh né, gã liền nghiêng rặng cử chưởng nghênh tiếp.

Một chiêu này lực đạo mạnh khôn tả, gã đại hán tựa hồ không thể chịu đựng được nữa, rống lên một tiếng rồi bỏ rơi cả khiên đồng trong tay, ngã vật xuống sàn thuyền.

Đại hán đó vừa ngã xuống sàn thuyền, hữu thủ của Công Tôn Ngọc Sương đã vung ra điểm tới một gã đại hán khác.

Giao đấu chưa được mười chiêu, bốn tên cắm y đại hán mới bước vào chỉ còn lại một tên duy nhất.

Lúc này, tám tên cắm y đại hán đã có sáu tên đang nằm sóng soài trong khoang thuyền, một tên đang ác đấu trí mạng với Lãnh Như Băng, còn một tên nữa thì đang đứng ngăn người ra. Thì ra, Công Tôn Ngọc Sương liên tiếp đả thương ba tên đồng bọn của hắn khiến hắn sợ đến sững người, cứ cử khiên hoành đao nhìn Công Tôn Ngọc Sương đến xuất thần.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng hỏi:

—Sao người không xuất thủ?

Cắm y đại hán lắc lắc đầu nói:

—Tại hạ từ khi xuất đạo giang hồ đến nay, chưa từng gặp ai lợi hại như cô nương, tự biết không phải là đối thủ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Người sợ chết lắm phải không.

Đại hán kia buông thõng khiên và trường kiếm trong tay xuống nói:

—Tại hạ cũng không phải là kẻ tham sanh úy tử.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh nói:

—Nếu như không muốn cầu xin ta tha mạng, tại sao còn buông kiếm?

Đại hán cúi đầu nói:

—Cho dù xuất thủ cũng không đỡ được một chiêu của cô nương. Tại hạ đâu cần động thủ làm gì nữa?

Công Tôn Ngọc Sương liền nói:

—Cẩn thận, ta sẽ điểm huyết đạo của ngươi trước đã.

Nói đoạn, tay nàng vung lên, một đạo chỉ phong xé gió bắn về phía đại hán.

Cấm y đại hán kia không tránh, không đỡ liền bị chỉ lực của Công Tôn Ngọc Sương điểm trúng huyết đạo, ngã lảo đảo xuống sàn thuyền.

Cùng lúc đó, đại hán đang đấu với Lãnh Như Băng cũng bị trúng một kiếm vào ngực, lại trúng thêm một cước nữa nên ngã nhào xuống sàn thuyền.

Cả tám tên cấm y đại hán lúc này đều thọ thương nằm la liệt trong ngoài khoang thuyền.

Công Tôn Ngọc Sương quét ánh mắt lạnh lùng như điện khắp khoang thuyền rồi đột nhiên nhìn chăm chăm vào Vương Tích Hương, nhất thời nổi lên sát cơ, liền cất bước tiến về phía nàng.

Lãnh Như Băng cả kinh vội lên tiếng:

—Công Tôn Ngọc Sương!

Công Tôn Ngọc Sương liền dừng bước chân, chậm rãi quay đầu lại hỏi:

—Có chuyện gì?

Lãnh Như Băng hỏi:

—Cô nương định ám toán Vương Tích Hương?

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt nói:

—Thế thì sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Đây không phải tác phong của kẻ hào kiệt.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Để ta giết Vương Tích Hương trước rồi chúng ta nói chuyện cũng không muộn.

Lãnh Như Băng trong lòng rối bời thầm nghĩ: “Ta phải cứu tể Vương Thông Huệ trước đã, Công Tôn Ngọc Sương này đã tính khó thuần, chỉ sợ khó mà cản nổi...”

Đúng lúc này, bên ngoài khoang thuyền chợt truyền lại một giọng nói oai vệ:
 —Thật là một trường ác đấu!

Công Tôn Ngọc Sương quay đầu lại nhìn, thì thấy một người vận tử bào, đầu đội kim khôi đang đứng trước cửa khoang thuyền.

Ánh mắt sắc bén của người đội kim khôi quét một lượt khắp khoang thuyền rồi dừng lại trên người Công Tôn Ngọc Sương và Lãnh Như Băng. Người đó cất tiếng nói:

—Là ai đã thương họ?

Lãnh Như Băng, Công Tôn Ngọc Sương đồng thanh đáp:

—Ta!

Người đội kim khôi tức giận quát:

—Hai người các ngươi có thể đã thương được cấm y vệ đội của ta, võ công cũng có thể coi là cao minh.

Nói đoạn mục quang chuyển động qua Vương Tích Hương và Vương Thông Huệ nói:

—Còn hai vị cô nương này là người như thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Ngươi không cảm thấy đã hỏi quá nhiều ư?

Người vận kim khôi tức giận gầm lên:

—Trong trí nhớ của ta, chưa từng có kẻ nào dám vô lễ với ta như vậy.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Được lắm. Vậy hôm nay ta cho ngươi nghe thêm mấy lời vô lễ, tiện thể cho ngươi mở rộng thêm kiến thức.

Lãnh Như Băng thầm nhủ: “Người này không giống như những kẻ thường đi lại trên giang hồ. Nhìn bộ dạng của hắn thì giống như một vị tướng quân của triều đình, Lãnh Như Băng ta chỉ là một thường dân áo vải, đối đầu với quan viên triều đình không phải là hành động tạo phản sao?”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền cao giọng nói:

—Nhìn phục sức của các hạ không giống với người trong giang hồ, xin hỏi thân phận của các hạ là gì?

Người mới vào đột nhiên cất tiếng cười dài, khẽ nhắc áo bào lên, rút ra một thanh cổ kiếm cẩn châu, nạm ngọc, dát vàng lấp lánh rồi nói:

—Các người có nhận ra thanh kiếm này không?

Lãnh Như Băng cảm thấy thanh kiếm này vô cùng đẹp đẽ, ngoại trừ vậy thì không thấy điểm nào đáng quý cả.

Chỉ nghe Công Tôn Ngọc Sương nói:

—«Kiếm Vương Chi Kiếm».

Người kia tuy thân hình to lớn, nhưng niên kỷ dường như không lớn lắm. Gã cười lên khanh khách nói:

—Không sai, chính là «Kiếm Vương Chi Kiếm».

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Kiếm Vương đã thất tung hai mươi năm nay, cho dù lão ta còn sống trên đời cũng đã hơn hoa giáp rồi. Người nhặt được thanh «Kiếm Vương Chi Kiếm» này...

Chỉ nghe người kia tức giận nói:

—Nói năng hàm hồ, thanh «Kiếm Vương Chi Kiếm» này là do gia phụ truyền lại cho ta. Con tiểu nha đầu này dám khinh thị ta đến vậy ư?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Như vậy người là con của Kiếm Vương?

Người kia liền gật đầu nói:

—Chính là tiểu Vương.

Công Tôn Ngọc Sương cười khanh khách nói:

—Người tự xưng là tiểu Vương mà không thấy xấu hổ sao? Kẻ nào gọi người là Vương tử?

Người kia liền chỉ kim khôi trên đầu, vẩy vẩy tử bào, nói:

—Đầu ta đội kim khôi, thân vận tử bào, tại sao không thể tự xưng là tiểu Vương?

Lãnh Như Băng ngạc nhiên thầm nhủ: “Đầu đội kim khôi, thân vận tử bào, cầm theo thanh kiếm cẩn châu nạm ngọc là có thể tự xưng là tiểu Vương sao?”

Nhưng người kia đã lên tiếng nói:

—Kim khôi tử bào là vật được võ lâm đồng đạo tôn kính, Chuởng môn các đại môn phái đều đã tự thân viết tên và pháp hiệu lên đó để tặng cho gia phụ, chuyện này ở trong võ lâm thiết tưởng ai ai cũng đều biết, lẽ nào hai người không hay?

Nguyên lai Lãnh Như Băng từ nhỏ đã cùng với mẹ sống trong Phong Điệp Cốc ở Bắc Nhạc, ngoại trừ truyền thụ võ công ra mẹ chàng không hề nhắc đến chuyện trong giang hồ. Có lần, chàng hỏi đến thân thế lai lịch của mình, nhưng mẹ chàng chỉ lắc đầu không nói, cũng không cho phép chàng hỏi thêm nữa. Vì thế, đối với chuyện trong giang hồ, chàng biết chẳng được bao nhiêu. Câu chuyện của Kiếm Vương đã là chuyện cách đây hai mươi năm đương nhiên chàng không thể nào rõ được, nhất thời chàng cũng lúng túng không biết nên trả lời người kia thế nào.

Công Tôn Ngọc Sương liền cười nhạt một tiếng, nói:

—Chúng ta không phải là người trong các đại môn phái đó, tự nhiên không cần thừa nhận Kiếm Vương Chi Kiếm là võ lâm chí tôn, cũng chẳng cần phải thừa nhận thân phận Kiếm Vương Tử của người.

Người tự xưng là Kiếm Vương Tử kia chỉ cười lạnh một tiếng nói:

—Lần này tiểu Vương tiến nhập Trung Nguyên, một mặt muốn hội ngộ với các anh hùng hào kiệt ở Trung Nguyên, một mặt muốn đi tìm lại một đồ vật năm xưa gia phụ lưu lại. Nhìn niên kỷ của hai người đây chắc không phải là nhân vật nổi tiếng gì, nếu như chết dưới kiếm của tiểu Vương đây không phải là quá đáng tiếc sao?

Lãnh Như Băng nghe vậy thì thầm nhủ: “Khẩu khí của người này tuy ngạo mạn, nhưng dụng tâm lại rất lương thiện.”

Công Tôn Ngọc Sương chỉ cười lạnh một tiếng nói:

—Sao cơ? Người có lòng tin sẽ đánh bại được chúng ta à?

Kiếm Vương Tử liền nghiêm sắc mặt nói:

—«Kiếm Vương Chi Kiếm» không dễ rời vỏ, hễ kiếm rời vỏ không thấy máu tươi thì không thể thu kiếm, các người tuy có thể đả thương cảm y vệ đội của ta, nhưng tiểu Vương đây không muốn xuất kiếm giết hai kẻ vô danh tiểu tốt trên giang hồ.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Ta chẳng muốn nói nhiều với người nữa, bất luận người là Kiếm Vương chi tử hay Kiếm Vương chi tôn, chẳng liên quan gì đến ta cả. Mau lấy kiếm ra, ta muốn đoạt thanh kiếm trong tay người.

Kiếm Vương Tử khẽ biến sắc mặt nói:

—Con xú nha đầu này khẩu khí thật lớn, nếu người muốn tiểu vương xuất kiếm thì mau báo danh ra. «Kiếm Vương Chi Kiếm» của ta không giết kẻ vô danh.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Sao người lăm quy tắc vậy?

Kiếm Vương Tử nói:

—Nếu như người không chịu báo danh, tiểu vương quyết không rút kiếm.

Lãnh Như Băng trầm nghĩ: “Ngôn hành cử chỉ của người này thật không giống kẻ đã lịch duyệt trong giang hồ.”

Chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương khẽ chau mày nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, thế đã đủ chưa?

Kiếm Vương Tử lẩm bẩm một mình nói:

—Công Tôn Ngọc Sương... Công Tôn Ngọc Sương.

Công Tôn Ngọc Sương tức giận quát:

—Nam tử hán đại trượng phu không ngờ cũng có kẻ lăm mồm như nhà người.

Kiếm Vương Tử nói:

—Tiểu Vương trước khi từ phương bắc vào Trung Nguyên, gia phụ đã từng nói qua danh tính các nhân vật nổi danh trong võ lâm Trung Nguyên nhưng người chưa từng nhắc đến cái tên Công Tôn Ngọc Sương này.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh nói:

—Người chưa từng nghe qua thì để hôm nay ta cho người mở rộng tầm mắt một phen.

Lời vừa dứt thì nàng đã vung tay điểm ra một chỉ.

Kiếm Vương Tử thấy nàng bất đồ tấn công, hữu thủ liền đặt tay lên đốc kiếm, chớp mắt kiếm đã rời vỏ, tạo nên một vùng kiếm ảnh hộ thể.

Công Tôn Ngọc Sương cảm thấy toàn thân Kiếm Vương Tử như được bảo vệ bằng một chiếc lồng kiếm khí, vội cả kinh thu hồi chỉ lực, lùi lại một bước.

Nàng quay đầu lại phía sau thì thấy Lãnh Như Băng đang đi về phía Vương Tích Hương, liền lên tiếng quát lớn:

—Đứng lại!

Lãnh Như Băng lạnh lùng hỏi:

—Có chuyện gì?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Có phải chàng muốn giải huyết đạo cho Vương Tích Hương?

Lãnh Như Băng nói:

—Không sai. Tại hạ chỉ giải khai huyết đạo cho mình cô nương, sau đó lại để cô nương giết chết hai người bọn họ, chỉ sợ không được công bằng lắm.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Được lắm, để ta giết chết Vương Tích Hương trước rồi mới đối phó tên Kiếm Vương Tử này.

Nói đoạn nàng liền phi thân lao người về phía Vương Tích Hương.

Lãnh Như Băng cả kinh, vội vàng hoành bộ, đứng cản trước mặt Công Tôn Ngọc Sương. Chàng tự biết nội lực, võ công đều không phải là đối thủ của Công Tôn Ngọc Sương, nếu như tiếp nàng một kích này, không chết cũng trọng thương.

Nhưng không hiểu sao Công Tôn Ngọc Sương bất đồ dừng lại, thâu liễm nội lực rồi lạnh lùng hỏi:

—Lãnh Như Băng, chàng muốn chết thật sao?

Lãnh Như Băng nói:

—Nếu như cô nương muốn giết Vương Tích Hương thì phải giết tại hạ trước đã.

Chỉ nghe Kiếm Vương Tử cao giọng quát lớn:

—Hai người các người có chuyện gì vậy?

Công Tôn Ngọc Sương quay đầu lại lạnh lùng nói:

—Có liên quan gì tới người?

Kiếm Vương Tử đưa bảo kiếm lên chỉ hai người hỏi:

—Hai người là phu thê?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Có là phu thê hay không thì can gì đến người?

Kiểm Vương Tử nói:

—Nếu như hai người là phu thê thì hãy liên thủ đối phó ta, có lẽ sẽ có thêm một cơ hội sống sót.

Công Tôn Ngọc Sương tức giận quát:

—Khẩu khí người thật lớn, lẽ nào ta lại sợ người sao?

Lời chưa dứt thì người nàng đã vọt đến, ngọc chưởng vung ra đánh thẳng vào đối phương.

Kiểm Vương Tử liền vung trường kiếm trong tay, tạo thành một cầu vồng bằng bạc, chặn lấy chưởng thế của Công Tôn Ngọc Sương rồi nói:

—Tại sao người không lấy binh khí ra?

Công Tôn Ngọc Sương vừa thấy kiếm xuất ra, mang theo kiếm khí lạnh toát, trong lòng liền thầm nhủ: “Tạo chỉ kiếm thuật của người này quả thật bất phàm, ta không thể khinh địch được.”

Nghĩ đoạn liền hít sâu một hơi, lạnh lùng nói:

—Người có chắc sẽ thắng được ta không?

Kiểm Vương Tử nói:

—Đó là điều đương nhiên, người chỉ là một kẻ nữ lưu, đâu thể là đối thủ của tiểu Vương.

Công Tôn Ngọc Sương trấn định tinh thần, lạnh lùng nói:

—Nếu như ta thắng người thì sao?

Kiểm Vương Tử nói:

—Tiểu Vương từ phía bắc vào Trung Nguyên, đã đến viếng thăm Mao Sơn Thiên Hạc Thượng Nhân, không ngờ lão ta lại không ở Liên Vân Lư nữa, làm ta vô cùng thất vọng, ta đành phải khởi giá đi đến Thiếu Lâm. Từ lâu đã nghe Thiếu Lâm Tự là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, tiểu Vương phải lên Thiếu Lâm trước đã.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Ai hỏi người mà nói nhiều vậy? Ta chỉ hỏi nếu như người bại trong tay ta, thì phải thế nào?

Kiểm Vương Tử nói:

—Thành tựu kiếm pháp của tiểu Vương đã đạt đến tám thành của gia phụ, không thể có chuyện bại được.

Công Tôn Ngọc Sương tức giận nói:

—Nếu vạn nhất người bại trong tay ta thì sao?

Kiểm Vương Tử nổi:

—Tiểu Vương lập tức hồi giá về Nam Hải.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng nói:

—Thế thì dễ dàng cho người quá!

Kiểm Vương Tử liền hỏi:

—Ý cô nương thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nói:

—Nếu như mà người bại trong tay ta thì suốt đời người phải theo ta làm nô bộc.

Kiểm Vương Tử ngẩn người giây lát rồi hỏi:

—Nếu như ta thắng cô nương thì sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta sẽ theo người làm nô tỳ, cả đời nghe sự sai khiến của người.

Kiểm Vương Tử nhấp nháy đôi mắt, nhìn chăm chăm vào mặt Công Tôn Ngọc Sương một hồi rồi nói:

—Thật đáng tiếc!

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Có gì mà đáng tiếc?

Kiểm Vương Tử nói:

—Một cô nương xinh đẹp như vậy, theo tiểu Vương làm nô tỳ không phải đáng tiếc lắm sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Vậy thì phải thế nào?

Kiểm Vương Tử đột nhiên ngửa mặt cười lớn đáp:

—Nếu như tiểu Vương thắng thì sẽ lấy cô nương làm Vương phi.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ biến sắc mặt, định phát tác nhưng cuối cùng cũng dần được cơn tức xuống nói:

—Được lắm! Nếu như ta bại trong tay ngươi thì sẽ đi theo ngươi suốt đời, làm thê tử hay tỳ thiếp đều do ngươi quyết định.

Kiểm Vương Tử cười hào sảng nói:

—Được! Cô nương đã dám đánh cược với tiểu Vương chắc hẳn cũng có chút bản lĩnh, mau rút kiếm ra!

Lúc này, Công Tôn Ngọc Sương đã không dám khinh thị Kiếm Vương Tử nữa, nàng thầm vận chân khí, đưa tay vẫy nhẹ một cái, trường kiếm trong tay Vương Thông Huệ đột nhiên bay vút vào trong tay nàng.

Kiểm Vương Tử ngẩn người ra nói:

—Nội lực thật thâm hậu.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng cất tiếng:

—Ngươi cứ nhất định bắt ta phải dùng binh khí, bây giờ ta đã có kiếm rồi, mau xuất thủ đi!

Kiểm Vương Tử nói:

—Tiểu Vương đường đường là nam tử hán, cô nương nên xuất thủ trước mới phải.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta chán chẳng muốn nói với ngươi nữa. Cẩn thận tiếp kiếm của ta!

Lời vừa dứt, trường kiếm đã đâm đến trước ngực Kiếm Vương Tử.

Kiểm Vương Tử liền hoành kiếm quét tới.

Song kiếm giao kích, phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc.

Công Tôn Ngọc Sương chỉ thấy cổ tay hơi tê, bất giác lùi lại một bước.

Kiểm Vương Tử cũng bị chấn động lùi lại hai bước. Gã thở dài một tiếng nói:

—Cô nương là bậc nữ lưu mà có nội công thâm hậu như vậy, thật làm tiểu Vương khâm phục.

Công Tôn Ngọc Sương chỉ «hừ» nhẹ một tiếng, lao người về phía trước, trường kiếm huy động, dệt thành một tấm lưới kiếm ảnh phủ lên người Kiếm Vương Tử.

Kiểm Vương Tử vung kiếm tạo nên một bức tường hộ vệ thân thể.

Chỉ nghe tiếng kim thiết chạm nhau vang lên liên tiếp. Sau đó lại thấy Công Tôn Ngọc Sương nhảy vọt về phía sau nhanh như chớp.

Chỉ trong một cái nháy mắt, hai người đã giao thủ tám chiêu, thanh kiếm trong tay Công Tôn Ngọc Sương giờ chỉ còn lại một nửa.

Thì ra, thanh kiếm của Kiếm Vương Tử tuy không phải là thần binh lợi khí, hay võ lâm danh kiếm gì, nhưng cũng do thép Miến Điện hợp luyện với Vương kim tạo thành nên vô cùng sắc bén. Sau khi Công Tôn Ngọc Sương ngạnh tiếp mấy chiêu với gã, trường kiếm trong tay liền bị Kiếm Vương Chi Kiếm của gã chặt gãy.

Công Tôn Ngọc Sương nhìn thanh đoạn kiếm trong tay lạnh lùng nói:

—Kiếm thuật của Kiếm Vương bất quá cũng chỉ như vậy.

Kiếm Vương Tử nói:

—Chúng ta còn chưa phân thắng bại. Cô nương đi đổi thanh kiếm khác rồi tái chiến.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Không cần. Ta chỉ cần dùng thanh đoạn kiếm này cũng đủ thắng ngươi rồi. Cẩn thận đấy!

Nói đoạn, nàng huy động thanh đoạn kiếm, đâm thẳng tới trước ngực Kiếm Vương Tử. Lần này, nàng không ngạnh tiếp với kiếm của Kiếm Vương Tử nữa, đường kiếm vừa nhanh vừa hiểm, biến hóa vô cùng nguy dị.

Nhưng kiếm thuật của Kiếm Vương Tử cũng đâu phải chỉ có hư danh, gã huy động trường kiếm, tạo thành một vùng kiếm khí bao quanh thân thể. Cho dù Công Tôn Ngọc Sương có biến chiêu thế nào cũng không thể đụng đến chéo áo của gã.

Lãnh Như Băng đứng nhìn hai người ác đấu một hồi mà ngẩn người kinh ngạc. Kiếm chiêu của Công Tôn Ngọc Sương kỳ ảo tuyệt luân, còn kiếm pháp của Kiếm Vương Tử thì lại khí thế nghiêm mật, dũng mãnh vô tỷ. Xem tình thế hai người động thủ, nhất thời chỉ sợ khó phân nổi thắng bại. Chàng liền thả bộ bước đến trước mặt Vương Tích Hương, nhắc tay lên định giải huyết cho nàng. Nhưng chàng vừa nhắc tay lên thì lại hạ tay xuống, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu như ta giải khai huyết đạo cho nàng, không hiểu tình thế hôm nay sẽ trở nên phức tạp đến mức nào nữa?”

Nhất thời chàng không biết làm sao, cứ đứng ngẩn người ra nhìn Vương Tích Hương trân trối.

Chợt nghe Công Tôn Ngọc Sương lớn giọng quát:

—Buông tay!

Một tiếng «Đang» vang lên!

Chàng liền quay mặt nhìn qua, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương đã khống chế được đại cục. Trường kiếm trong tay Kiếm Vương Tử đã không còn nghiêm mật như trước nữa. Kiếm chiêu của gã trở nên luống cuống, bị Công Tôn Ngọc Sương bức đến không thể hoàn thủ.

Lãnh Như Băng thấy vậy thảm nhủ: “Nếu như Công Tôn Ngọc Sương thắng được Kiếm Vương Tử, chỉ sợ Vương Tích Hương và Vương Thông Huệ đều khó thoát cái chết.”

Thời gian cấp bách, chàng liền không nghĩ ngợi nhiều nữa, sải bước đến trước mặt Vương Thông Huệ, vung tay giải huyết cho nàng.

Vương Thông Huệ khẽ giật mình một cái, rồi đứng vọt dậy, đưa mắt nhìn khắp khoang thuyền một lượt rồi hỏi:

—Người kia là ai?

Lãnh Như Băng nói:

—Kiếm Vương Tử.

Vương Thông Huệ hơi chau mày, lùi lại hai bước nói:

—Kiếm Vương Tử, hai mươi năm trước, võ lâm xuất hiện một kiếm khách có kiếm thuật trác tuyệt, đả bại ngũ đại kiếm phái. Sau đó lại lên Thiếu Lâm Tự, ác đấu một ngày một đêm với Chưởng môn Phương trượng. Người đời gọi ông ta là Kiếm Vương. Người này là Kiếm Vương Tử, có phải là con trai ông ta không?

Lãnh Như Băng nói:

—Điều này... điều này, đại khái là vậy.

Vương Thông Huệ hỏi:

—Kiếm Vương Tử đó còn là người nhà của chàng đấy.

Lãnh Như Băng ngạc nhiên hỏi:

—Người nhà cái gì?

Vương Thông Huệ nói:

—Hắn ta cũng họ Lãnh.

Lãnh Như Băng nói:

—Người họ Lãnh trong thiên hạ có đến ngàn vạn. Hấn vốn định cư ở Nam Hải, làm sao có thể là người nhà của tại hạ được chứ?

Miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại nghĩ: “Thân phận của ta bất minh, ngay cả ta có phải họ Lãnh hay không ta còn không biết nữa là.”

Vương Thông Huệ nhìn tình thế Công Tôn Ngọc Sương và Kiếm Vương Tử ác đấu rồi tự lẩm bẩm một mình:

—Để bọn họ phân thắng bại rồi mới nói.

Đột nhiên nàng khẽ chau mày, không hiểu sao tự nhiên lùi lại hai bộ.

Lãnh Như Băng thấy sắc mặt nàng có vẻ đau đớn, không khỏi lo lắng trong lòng, liền lên tiếng hỏi:

—Cô nương sao vậy?

Vương Thông Huệ cười khổ nói:

—Võ công Vương Tích Hương truyền cho chúng tôi có vấn đề.

Nàng ngưng lại một chút rồi nói tiếp:

—Kiếm Vương đó vốn là người Trung Nguyên, nghe nói ông ta không những kiếm thuật cao cường, hơn nữa còn anh tuấn phi phàm, trong giang hồ gây nên không ít chuyện...

Vương Thông Huệ khẽ chau mày liễu, dường như đang cố gắng nhịn đau, mỉm cười nói:

—Giang hồ đời nào cũng có si tình nữ, nói ra cũng không phải chuyện gì lớn lắm.

Lãnh Như Băng cảm thấy trong lòng nổi lên một thứ cảm giác kỳ lạ không thể lý giải nổi, liền cất tiếng hỏi:

—Có phải Kiếm Vương đã kết giao với một nữ tử ở Trung Nguyên không?

Vương Thông Huệ nói:

—Không sai. Chuyện này nói dài thì có thể nói hết một ngày một đêm, nói ngắn thì chỉ cần hai câu là đủ.

Lãnh Như Băng nói:

—Vậy mong cô nương nói một cách đơn giản để cho tại hạ mở rộng kiến thức.

Vương Thông Huệ cười thê lương nói:

—Hơn mười năm trước, Kiếm Vương đó không những danh trấn võ lâm, mà còn là người tình trong mộng của không ít thiếu nữ. Chính vì thế, mà ông ta đã gây ra không ít chuyện tình cảm lãng nhãng, rốt cuộc bị người ta ép ra ngoài Nam Hải.

Lãnh Như Băng nói:

—Võ công ông ta cao cường như vậy, tại sao lại bị người ta ép ra ngoài Nam Hải?

Vương Thông Huệ nói:

—Nhu có thể khắc cương. Kiếm thuật của ông ta tuy tuyệt thế nhưng cũng không thể thoát khỏi tấm lưới tình của Nam Hải Công Chúa.

Lãnh Như Băng nói:

—Nam Hải Công Chúa là ai?

Vương Thông Huệ đáp:

—Bà ta tự xưng là Nam Hải Công Chúa. Còn ai phong bà ta là Công Chúa thì chẳng ai biết cả. Dù sao thì sau khi Kiếm Vương bị bà ta ép đến Nam Hải thì trên giang hồ không còn thấy tông tích của ông ta nữa.

Lãnh Như Băng đột nhiên cảm thấy một cảm giác khó tả nổi lên trong lòng, đưa mắt nhìn Công Tôn Ngọc Sương và Kiếm Vương Tử đang ác đấu, nhất thời ngẩn người ra.

Lúc này, Kiếm Vương Tử đã bị kiếm thế vừa nhanh vừa hiểm của Công Tôn Ngọc Sương bức đến không còn sức hoàn thủ. Chỉ thấy đoạn kiếm trong tay Công Tôn Ngọc Sương tung hoành ngang dọc, kiếm chiêu như thác đổ, khí thế uy mãnh vô tỷ.

Kiếm Vương Tử giờ đây giống như đứng trên một ngọn cô đảo, nhận lấy những ngọn sóng lớn dồn dập vỗ vào, nhưng thủy chung vẫn đứng im lìm bất động.

Lãnh Như Băng không khỏi lên tiếng tán thưởng:

—Kiếm chiêu của Kiếm Vương Tử tử này quả nhiên danh bất hư truyền. Kiếm thế của Công Tôn cô nương tuy mãnh liệt hiểm độc, chỉ sợ nhất thời cũng không thể thắng được Kiếm Vương Chi Kiếm trong tay gã.

Công Tôn Ngọc Sương tuy đang ác đấu sinh tử với Kiếm Vương Tử, nhưng mọi cử động lời nói của Lãnh Như Băng và Vương Thông Huệ đều không lọt khỏi

mắt nàng. Chỉ có điều nàng và Kiếm Vương Tử đang ác đấu đến hồi kịch liệt, không thể lo quá nhiều chuyện nên mới để yên. Lúc này, nàng nghe thấy Lãnh Như Bằng tán thưởng kiếm pháp của Kiếm Vương Tử, không khỏi tức giận. Nàng liền cười lạnh một tiếng nói:

—Ta cho người xem bản lĩnh thực sự của Công Tôn Ngọc Sương này.

Nói đoạn, nàng liền chuyển thanh kiếm sang tả thủ, hữu thủ vung lên bắn ra một đạo chỉ phong.

Kiếm Vương Tử chỉ để ý đến đoạn kiếm trong tay Công Tôn Ngọc Sương, không ngờ đến chỉ lực của nàng, liền trúng ngay một chỉ vào ngực, thân hình gã rung lên mấy cái rồi liền tiếp lùi lại bảy tám bước, dựa sát vào vách thuyền.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh một tiếng quát:

—Kiếm Vương Tử, sao không đánh nữa?

Kiếm Vương Tử nói:

—Tiểu Vương đã không còn khả năng tái chiến nữa.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Như vậy người đã nhận thua?

Kiếm Vương Tử nói:

—Tiểu Vương không bại dưới kiếm của người.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Khi hai chúng ta đánh cược đâu có nói là ta nhất định phải dùng kiếm đánh bại người.

Kiếm Vương Tử nói:

—Gia phụ nói với tiểu Vương, chỉ có bảo kiếm mới là binh khí chánh tông. Chính vì vậy mà tiểu Vương ngoại trừ kiếm thuật ra thì không học những thứ khác.

Công Tôn Ngọc Sương nghe xong thì vừa tức vừa buồn cười, lạnh lùng nói:

—Như vậy là người muốn hủy ước phải không?

—— o0o ——